

MURÁNYI ZITA

szivárvány

majd még hó borul az útra
két fa fázós karjáról az égi furulya
hófehér búját lefújja minden pehely más hang
más magasságból hullik a talajra
míg a mélység zimankós kórusát
összerakja úgy harsan föl ez a decemberi
zenebona mint isten malasztja
amikor két tenyerét összezárja
mély csönd ül a kopasz ágakra
saját törzséből farag vonót az a két
fa és ráejti a nap dobjára de nem hallatszik csak a
pelyhek játéka ahogy a fehér gömböcök háta
belecsimpaszkodik a szivárványba.

zene

a nap csücskétől ragyog az ég
le kellene törni az összes tüskét föl ne sértsék
lángos gyűrűjét meztelen gömbölyűsége
törjön át a mindenségen egy fenséges szívütés

visszhangjában a menny húségeskűjét szűri meg a téli
lombsűrűség a nincsen levelek alatt a kopasz ágakat
korbácsolja fény és lent a mélyben ahol a szívhálózat véget ér
ezzel a végtelen dobbanással muzsikál a gyökér.

alma

két korty a hajnali kávéból hátam mögött
az éledő égbolt vörös sugarai fonnak
béklyót az éjszakából és távolabbra fönt
elbomolnak mintha isten törné össze a csillagszobrokat

a pohárban megcsillanó ezüstszilánkokat
mind aranyfüstbe varrja a nap
előbb nyíló virág csak aztán kókad
le hatalmas bóbitáján pihen el az alkonyat

még nem festi meg a sötétbarna habokat
a napfelkelte még nem csöppen szemembe
milyen szép az ébredés nem aludtam sokat
az este most nem erre emlékszem sokkal szebbre

halvány vörös fény maradt amivel labdázni kezdett
az ég úgy dobálta a naplementét mint egy szép vörös almát
elveszett sugarai lehetek a cikkelyek de egészben állt és lefelé
tartó pályáján is bevilágította isten paradicsomi birodalmát.

twenty-one

ha valami baj van mindig eszembe jut az a tíz évvel ezelőtti
new york-i este mintha a repülőtér most is abban a halvány
neonfényben fürödne és a telefonfülke mellett az a
törődött ürge nem hozzám beszélne a kettőnk közötti
úrbe vagy az ezüstsínű tűzésbe a fehér ujjatlan trikón
are you waiting for a phone call nem kérdezi inkább bókol
míg pókhálót fonok a telefonzsinórból és a 18 fokos
new york-i estében olyan fakó nem lesz a bőröm mint a kohinoor
amikor nő létemre megkérdezi how old are you
és a 21-re sértődött képpel sarkon fordul
a bőröndhegyen túl mégis vissza
hogyan odavágja angolul akkor egyedül is elboldogul
ez volt az utolsó perc
hogyan meglepődéssel töltött el a korom
twenty-one twenty-one – ismételte
úgy nézett rám mint egy felnőtt nőre
akinek ezüst hajat rajzolt az első new york-i holdtölte
és ott álltam megöregedve.

végtelen

óbuda felett öt hófehér kereszt szára reszket
szürkébb hidakat borítanak a duna ezüstös arccsontjára
a szelek néhány méterrel arrébb nem látszanak
a fakó hídpillérek öt fehér szálka tartja ezüstös áramlásban
a mozdíthatatlan víztömeget
árnyékot vetve a téli fákra egymás arcát csókoljuk
nagy ritkán bele az éjszakába
maroknyi fény a lélek most benned élek fala vagy a
dörömbölésnek amikor kilépek
hét nyaláb egyesül és szívárvánnyá hasad
az égen elhasznált csillagok égnek
lángjai az engesztelésnek és úgy szikrázik a menny
hogy mindent fölszentelhessen óbuda felett öt hófehér kereszt
szára az éjszaka súlya alatt meg ne görbülhessen
amikor hófehér rácsok között átkukucskál isten
és évgyűrűkre hasad a vízen úszó törzsek
sziluettjében a föloszthatatlan belső végtelen.